

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/84/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1111236230
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Halmešová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:1111236230.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Halmešovej a sudkýň JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: U. V., bytom Z. č. XXX, XXX XX Z. O., proti žalovanému: POHOTOVOSŤ, s.r.o., Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35807598, zast. WERNER & Co, s.r.o., so sídlom Stromova 54/A, 831 01 Bratislava, IČO: 36869643, o ochranu spotrebiteľa a vydanie bezdôvodného obohatenia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č.k. 8C/76/2011-286 zo dňa 29.11.2017 v spojení s dopĺňacím rozsudkom č.k. 8C/76/2011-365 zo dňa 11.04.2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch, ktorými určil, že zmluvné podmienky v bode 4, 6, 7 a 15 VPPÚ sú neprijateľné, vo výroku o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, vo vyhovujúcom výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi finančné zadosťučinenie, ako aj výroku o trovách konania **p o t v r d z u j e**.
Žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu o určenie, že úvery na základe zmlúv č. XXXXXXXXXX. zo dňa 14.12.2009 a č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2010, uzatvorených medzi žalobcom a žalovaným, sú bezúročné a bez poplatkov. Súd prvej inštancie určil, že :

- zmluvná podmienka vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2009 a úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2010, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, uvedená v bode 4 VPPÚ v tomto znení: "V prípade, ak bude dlžník v omeškaní s niektorou splátkou sedem dní a viac, je povinný túto omeškanú splátku uhradiť do rúk mandátára v hotovosti, spolu s zmluvou pokutou 15 eur za každý jeden prípad omeškania. Ostatné splátky je dlžník povinný platiť podľa splátkového kalendára naďalej vkladovými lístkami alebo prevodnými prikazmi. V prípade, že dlžník neuhradí včas štyri po sebe idúce splátky, prípadne uhradí len časti splátok, alebo neuhradí včas poslednú splátku alebo časť poslednej splátky, stáva sa celý dlh splatný okamžite. Dlžník má možnosť uhradiť štyri po sebe idúce splátky, prípadne len časti po sebe idúcich štyroch splátok, v oboch prípadoch, spolu so zmluvou pokutou vo výške 30 eur do rúk mandátára v hotovosti alebo poukázať na účet veriteľa s možnosťou návratu platenia podľa pôvodného splátkového kalendára. Dlžník sa zaväzuje uhradiť veriteľovi za každú zaslanú upomienku v prípade porušenia podmienok tejto zmluvy čiastku 4 eur ako paušálnu úhradu nákladov a administratívy s tým spojenou do päť dní od doručenia písomnej výzvy na úhradu", je neprijateľná zmluvná podmienka.

- zmluvná podmienka vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2009 a úverovej zmluve č. 402100461 zo dňa 10.09.2010, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, uvedená v bode 6 VPPÚ v tomto znení: „Zmluvné strany sa dohodli na tom, že ak sa stane splatný celý dlh naraz v zmysle bodu 4 týchto podmienok, dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi úrok z omeškania vo výške určenej v § 369 ods. 1 Obchodného

zákonníka v platnom znení. V takom prípade veriteľovi vzniká nárok na celý dohodnutý poplatok z dôvodu neplnenia záväzkov dlžníka. Veriteľ je oprávnený v prípade splatnosti celého dlhu v zmysle bodu 4 týchto podmienok pristúpiť k okamžitého vymáhaniu celého dlhu od dlžníka bez ohľadu na dĺžku trvania úveru a súčasne vznikne veriteľovi nárok požadovať bezodkladné zabezpečenie dlhu dlžníka spôsobom vyplývajúcim zo zmluvy o úvere a/alebo týchto podmienok a/alebo dohody s veriteľom. Dlžník je povinný v prípade porušenia svojich zmluvných povinností uhradiť veriteľovi zmluvnú pokutu vo výške 312 eur, ktorá je určená na úhradu všetkých nákladov vynaložených veriteľom v súvislosti s vykonaním úkonov smerujúcich k zabezpečeniu dlhu dlžníka. Pokiaľ dôjde k zabezpečeniu dlžníkovho dlhu uznaním formou notárskej zápisnice ako exekučného titulu, dlžník a veriteľ sa dohodli, že odmenu notára za spísanie notárskej zápisnice, trov právneho zastúpenia pri jej spísaní v zmysle v tejto zmluve obsiahnutého plnomocenstva, uhradí za dlžníka veriteľ, pričom tieto náklady zmluvné strany považujú za súčasť nákladov veriteľa spojených s vymáhaním jeho pohľadávky a budú súčasťou notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Dlžník sa rovnako zaväzuje uhradiť veriteľovi náklady, ktoré mu vzniknú v súvislosti s uplatnením práva spôsobom vyplývajúcim z tejto zmluvy, a to najmä, avšak nie výlučne, trovy mediácie, trovy rozhodcovského konania, trovy súdneho konania, trovy exekúcie, trovy právneho zastúpenia veriteľa v týchto konaniach a iné veriteľom preukázateľne vynaložené náklady pri uplatnení svojho práva", je neprijateľná zmluvná podmienka.

- zmluvná podmienka vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2009, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, uvedená v bode 7 VPPÚ v tomto znení: "Dlžník je oprávnený splatiť veriteľovi dlžnú sumu kedykoľvek pred termínom splatnosti, avšak aj v takom prípade je povinný zaplatiť dohodnutý poplatok v plnej výške", je neprijateľná zmluvná podmienka.

- zmluvná podmienka vo Všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX zo dňa 14.12.2009, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, uvedená v bode 15 VPPÚ, v časti dojednania rozhodcovskej doložky v znení: "Rozhodcovská doložka uzatvorená podľa zák. č. 244/2002 Z.z. v znení: všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy o úvere, ručiteľského vyhlásenia vrátane sporu o ich platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmenky zabezpečujúcich túto úverovú zmluvu a uplatnenia práv z takto vyplnenej zmenky, vrátane sporov o jej platnosť, vklad alebo zrušenie budú riešené: a) pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, Bratislava, IČO: 35922761, zapísaného v Obchodnom registri okresného súdu Bratislava I (ďalej len "rozhodcovský súd"), ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde, rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (OSP)", je neprijateľná zmluvná podmienka.

Ďalším výrokom žalovaného zaviazal vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 732 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie tiež žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi finančné zadostučinenie vo výške 300,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku nároku na finančné zadostučinenie súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.2 Súd prvej inštancie poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca domáhal ochrany spotrebiteľa a vydania bezdôvodného obohatenia. Žalobu odôvodnil tým, že so žalovaným uzatvoril dňa 14.12.2009 zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu žalovaný poskytol spotrebiteľský úver vo výške 500 eur a dňa 10.09.2010 uzavrel zmluvu o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu poskytol spotrebiteľský úver vo výške 800 eur. Ani v jednej úverovej zmluve nebol uvedený údaj o RPMN, pričom odplata za úver predstavovala 96 %, čo je úžerné plnenie. Úver č. 402100110 zo dňa 14.12.2009 bol splatený celý vo výške 984 eur ešte pred termínom splatnosti a z úveru č. XXXXXXXXXX zo dňa 10.09.2010 bolo splatených 131 eur. Poukázal na to, že Všeobecné obchodné podmienky k zmluve o úvere zo dňa 14.12.2009 a zo dňa 10.09.2010 obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a to v bode 4, kde sú dojednané sankcie za omeškanie, v bode 6, kde je uvedená paušálna náhrada nákladov, v bode 7, kde je upravené splatenie úveru v plnej výške kedykoľvek pred termínom splatnosti a v bode 15, kde je uzatvorená rozhodcovská doložka. Poukázal i na to, že žalovaný použil nekalú obchodnú praktiku, keď obchodný zástupca sám vyznačil do zmluvy, že finančné prostriedky sú použité na účely zamestnania, čo sa nezakladalo na pravde, pretože finančné prostriedky potreboval na osobné účely. Dodal, že v úverových zmluvách nebolo uvedené RPMN, preto úvery sú bezúročné a bez poplatkov, avšak on zaplatil aj požadované poplatky, preto sa domáha vydania bezdôvodného obohatenia vo výške zodpovedajúcej sume, ktorá predstavovala navýšenie úverov o úroky a poplatky, teda vo výške 484 eur.

Zároveň s poukazom na § 3 ods.5 zák. č. 250/2007 Z.z. si uplatnil aj nárok na finančné zadostučinenie, a to vo výške 1256 eur, ktorá predstavuje poplatky za poskytnutie úverov, ktoré žalovaný v súvislosti s poskytnutím úverov požadoval.

1.3 Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1,2, 3, 4, 5, 6, § 53a ods. 1, § 53b ods. 1, § 54 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka, § 2, § 3 ods. 1,2,3, § 4 ods. 2, § 4 ods. 3, § 6 ods. 1,2, zákona č. 258/2001 Z.z., § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, 7, 8, § 11 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 137, § 298 ods. 1,2 CSP, § 451 ods. 1,2, § 456 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 3,5 zákona č. 250/2007 Z.z. a na základe takto vykonaného dokazovania súd vyhodnotil obe zmluvy o úvere ako zmluvy spotrebiteľské, a to nielen s poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka, ale aj s poukazom na ustanovenia zák.č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľskom úvere pri zmluve uzatvorenej dňa 14.12.2009 a zák.č. 129/2010 Z.z., o spotrebiteľských úveroch pri zmluve uzatvorenej dňa 10.09.2010. Keďže obe zmluvy sú zmluvami spotrebiteľskými, súd posudzoval ich náležitosti podľa zákonnej úpravy viažucej sa na tento typ zmlúv a dospel k záveru, že neobsahujú všetky zákonom vyžadované náležitosti a na druhej strane obsahujú viaceré ustanovenia, ktoré upravujú zmluvné podmienky v rozpore so zákonom, priečia sa dobrým mravom a vyvolávajú hrubý nepomer v spotrebiteľskej zmluve v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany a preto ich možno označiť za neprijateľné zmluvné podmienky.

1.4 Poukázal na to, že zmluvná podmienka v bode 4 VPPÚ, viažuca sa na obe zmluvy o úvere, obsahuje dojednanie o zmluvnej pokute a poplatkoch vo výške paušálnej úhrady nákladov a administratívy za výzvy a upomienky. K tejto zmluvnej podmienke súd uviedol, že okrem dojednania paušálnej zmluvnej pokuty, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť spolu s úhradou jednej resp. štyroch omeškaných splátok, bez ohľadu na výšku splátok, ktoré dojednanie je pre spotrebiteľa nevýhodné najmä v prípade nízkych splátok, boli v tomto bode dojednané aj paušálne úhrady nákladov a administratívy za výzvy a upomienky. Takéto zmluvné ustanovenie, ktoré oprávňuje veriteľa, aby spotrebiteľovi účtoval paušálnu úhradu nákladov a administratívy je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, pretože je z neho zrejmý ekonomický záujem veriteľa na úkor spotrebiteľa, pre ktorého je splatňovanie akýchkoľvek úkonov veriteľa, ktorými nie sú spotrebiteľovi poskytované žiadne protiplnenia, neprijateľné. Vzhľadom k uvedenému súd ju považoval za neprijateľnú zmluvnú podmienku a v zmysle § 53 ods.5 neplatnú. Ďalej súd prvej inštancie posudzoval zmluvnú podmienku v bode 6 VPPÚ, viažucu sa na obe zmluvy o úvere, ktorá obsahuje dojednanie paušálnej zmluvnej pokuty bez ohľadu na to, či k porušeniu povinnosti dôjde na začiatku zmluvného vzťahu alebo na jeho konci, takže objektívne vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa a to najmä v súvislosti s rizikom jej uplatnenia aj pri drobných nedoplatkoch. Preto ju súd považoval za neprijateľnú a s poukazom na § 53 ods. 5 OZ za neplatnú. Zmluvná podmienka v bode 7 VPPÚ viažuca sa iba k zmluve o úvere zo dňa 14.12.2009, obsahuje dojednanie, ktoré núti spotrebiteľa aj v prípade predčasnej splatnosti úveru zaplatiť celý dohodnutý poplatok, ktorý, ako je zrejmé aj z uvedeného sporu, predstavuje takmer 100% poskytnutého úveru. Takáto zmluvná podmienka, kedy aj v prípade, že by spotrebiteľ uhradil celý poskytnutý úver v podstatne kratšej dobe než na akú bol poskytnutý, by musel zaplatiť celý poplatok, teda raz takú sumu, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán a ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá je v rozpore s ustanovením § 6 ods.1 zák.č. 258/2001 Z.z., podľa ktorého má spotrebiteľ v takomto prípade právo na zníženie celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Z dôvodu neprijateľnosti posúdil súd uvedené dojednanie s poukazom na § 53 ods.5 OZ ako neplatné. Zmluvná podmienka v bode 15 VPPÚ viažuca sa iba k zmluve o úvere zo dňa 14.12.2009, obsahuje dojednanie o uzatvorení rozhodcovskej doložky podľa zák. č. 244/2002 Z.z. K tejto podmienke súd konštatoval, že hoci rozhodcovská doložka je formulovaná tak, aby formálne vyhovovala § 53 ods.4 písm. r) OZ, keďže umožňuje, aby sa spotrebiteľ obrátil aj na štátny súd, v skutočnosti, ak si veriteľ svoje práva uplatní na rozhodcovskom súde, čo bežne veriteľ aj robil, spotrebiteľa tak núti podriať sa rozhodcovskému konaniu bez možnosti požiadať o ochranu všeobecný súd, čo sťažuje prístup spotrebiteľa k spravodlivosti a spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán predmetnej spotrebiteľskej zmluvy. Aj toto dojednanie súd považoval za neprijateľné a s poukazom na § 53 ods. 5 OZ za neplatné.

1.5 V nároku žalobcu na určenie, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol, dôvodiac, že žalobca žaluje i vydanie bezdôvodného obohatenia, ku ktorému malo dôjsť plnením bez právneho dôvodu, a teda sa domáha voči žalovanému priamo plnenia. V takom prípade sa súd v rámci posudzovania opodstatnenosti nároku musí prejudiciálne zaoberať i tým, či sú úvery bezúročné a bez poplatkov, potom na určovacej žalobe v zmysle § 137 ods.3 CSP, t.j. či tu právo na úroky a odplatu je alebo nie je, nie je daný naliehavý právny záujem. V rámci posúdenia prejudiciálnej otázky týkajúcej sa bezodplatnosti poskytnutých úverov, súd obe spotrebiteľské zmluvy o úvere, v ktorých chýba konečná splatnosť spotrebiteľského úveru, ročná úroková sadzba, termíny

splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a ročná percentuálna miera nákladov /RPMN/, vyhodnotil ako bezúročné a bez poplatkov, a to zmluvu o úvere zo dňa 14.12.2009 podľa § 4 ods.3 zák.č. 258/2001 Z.z. a zmluvu o úvere zo dňa 10.09.2010 podľa § 11 ods.1 zák.č. 129/2010 Z.z. Vzhľadom na uvedené súd žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia považoval za dôvodnú, nakoľko žalobca, ktorému boli poskytnuté úvery spolu vo výške 1300 eur, bol povinný vrátiť iba takúto sumu, avšak v skutočnosti vrátil 2032 eur, teda o 732 eur viac, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré je podľa § 451 ods.1 OZ povinný žalobcovi vydať.

1.6 V časti nároku žalobcu na finančné zadosťučinenie, súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalobca splnil podmienky na aplikáciu ustanovenia § 3 ods.5 zák. 250/2007 Z.z. , pretože v konaní bolo preukázané, že pri poskytnutí úveru zo dňa 14.12.2009 a dňa 10.09.2010 žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce mu z Občianskeho zákonníka i zákona o spotrebiteľských úveroch a to opakovane a vedome, s cieľom získať na úkor spotrebiteľa nepríjemný zisk, ktorá skutočnosť nepochybne je spôsobilá privodiť spotrebiteľovi ujmu a ktorá by mu zaplatením poplatkov za poskytnuté úvery vo výške takmer 100% skutočne aj vznikla. Konštatoval, že pri určení výšky finančného zadosťučinenia, ktoré má byť primerané, postupoval podľa vlastnej úvahy, pričom prihliadol na okolnosti prípadu i jeho následky. Je nepochybné, že žalovaný poskytoval úvery veľkému počtu spotrebiteľov a to na základe využitia rôznych nekalých praktík, využitia finančnej tiesne potenciálnych dlžníkov, použitia úžerníckych úrokov, nanútením neplatných uznaní dlhov, neplatných dohôd o zrážkach, podriaďovaniu zmluvného vzťahu pod ustanovenia Obchodného zákonníka s cieľom vyhnúť sa prísnejšej kontrole zmluvných podmienok z hľadiska ochrany spotrebiteľa a pod. Poukázal na to, že v predmetnej veci uzavrel žalovaný so žalobcom zmluvu o úvere, na základe ktorých by za 12 mesiacov za poskytnutú sumu 500 eur získal navyše 484 eur a za poskytnutú sumu 800 eur by získal navyše 772 eur. Výška poplatkov dosahuje takmer 100%, čo je pre žalobcu, ktorý mesačne zarábala 300-400 eur finančne neprijateľné, pričom na druhej strane zabezpečuje žalovanému nepríjemný zisk. Pokiaľ ide o ustálenie výšky finančného zadosťučinenia tak, aby spĺňalo kritérium primeranosti, súd na jednej strane zohľadnil, že priznaním bezdôvodného obohatenia vo výške predstavujúcej preplátok na oboch úveroch, sa žalobcovi preplatená suma vráti, ale na druhej strane prihliadol na postoj žalovaného k tomuto sporu, jeho písomné vyjadrenia, v ktorých popiera postavenie žalobcu ako spotrebiteľa a neuznáva žiaden jeho nárok, hoci vo viacerých obdobných sporoch nebol úspešný a napriek tomu dokonca aj v súčasnej dobe od žalobcu žiadal doplatenie "dlhu" z titulu údajného nedoplatku druhého úveru. Vychádzajúc z uvedeného súd považoval za primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur, ktorú sumu žalobcovi priznal a vo zvyšku nároku žalobu zamietol.

1.7 O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods.1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške, ktorá bude vyčíslená v samostatnom rozhodnutí. Súd prvej inštancie nepovažoval za neúspech zamietnutie žaloby o určenie, že zmluvy o úvere sú bezúročné a bez poplatkov, pre nedostatok naliehavého právneho záujmu, nakoľko touto otázkou sa zaoberal prejudiciálne a vyhodnotil ju kladne. Rovnako nepovažoval za neúspech zamietnutie žaloby v časti priznania finančného zadosťučinenia nad rámec priznanej sumy, pretože dospel k záveru, že žalobca má nárok aj na finančné zadosťučinenie, pričom jeho výška závisela od voľnej úvahy súdu.

2. Súd prvej inštancie doplniacim rozsudkom č.k. 8C/76/2011-365 zo dňa 11.04.2018 rozhodol, že súd návrh na prerušenie konania zamietla. V odôvodnení uviedol, že návrh na vydanie doplnujúceho rozsudku je dôvodný, nakoľko v priebehu konania žalobca podal námietku neprípustnosti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu z dôvodu rozporu ustanovenia § 93 ods.2 OSP s čl. 19 ods.2 a 3 Ústavy SR. Žiadal, aby súd aj predmetné konanie prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o návrhu na vyslovenie nesúladu ustanovenia § 93 ods.2 OSP s čl. 19 ods.2 a 3 Ústavy SR. Dôvodom na zamietnutie návrhu na prerušenie konania je skutočnosť, že návrh sa stal bezpredmetným potom, ako bol návrh Okresného súdu Brezno Uznesením Ústavného súdu SR Pl.ÚS 1/2014-9 zo dňa 29.01.2014 odmietnutý, čím odpadli dôvody na prerušenie konania.

3.1 Proti tomuto rozsudku podal písomne v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný podal odvolanie do všetkých výrokov okrem zamietajúcich výrokov. V dôvodoch svojho odvolania žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil napadnutý rozsudok, keď prihliadol iba na tvrdenia a argumentáciu žalobcu a naopak s argumentáciou žalovaného sa vôbec nevysporiadal. Žalovaný je toho názoru, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia sa musí vysporiadať s relevantnými skutočnosťami, ktoré tvrdí jedna zo strán sporu. Napokon, pokiaľ jedna zo strán sporu argumentuje súdnou judikatúrou alebo závermi právnej vedy, je nevyhnutnou súčasťou odôvodnenia súdneho rozhodnutia vysporiadanie sa s takouto argumentáciou.

3.2 Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie nesprávne stanovil status žalobcu ako spotrebiteľa a predmetné zmluvy o úvere posúdil ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Zdôraznil, že súd prvej inštancie tu vyšiel iba z výpovede žalobcu rozpornej s údajmi nachádzajúcimi sa v zmluvách o úvere a súvisiacich dokumentoch. Zo zmlúv o úvere jasne vyplýva, že žalobca sám zaškrtol a svojím osobitným podpisom potvrdil svoje vyhlásenie, že úver mu je poskytnutý na výkon zamestnania a navyš v prípade druhej zmluvy o úvere bol tento účel ešte bližšie špecifikovaný opätovne skutočnosťami uvedenými žalobcom, že v rámci výkonu zamestnania sa týka výpočtovej alebo inej techniky. Žalobca tu jednoducho neuniesol dôkazné bremeno, že v prípade zmlúv o úvere bolo účelom úveru použiť poskytnuté peňažné prostriedky na iný účel ako výkon zamestnania. V tomto smere poukázal žalovaný na rozhodnutia : Krajský súd v Košiciach v uznesení č. k. 11Co/243/2014 - 212 zo dňa 21.5.2015, sp. zn. 7 Co/208/2013 z 28. augusta 2013 a rozhodnutie Ústavného súdu SR I. ÚS 26/2014, Krajský súd Banská Bystrica zo dňa 17.08.2016, sp. zn. 15Co/178/2016

3.3 Rovnako nesprávny je podľa žalovaného aj záver súdu prvej inštancie o výške bezdôvodného obohatenia. Poukázal na to, že sám súd v rozsudku uvádza, že žalobca na úver zo dňa 14.12.2009 vo výške 500 eur zaplatil 8 splátok po 82 eur, t.j. 656 eur a zvyšná suma bola uhradená z úveru zo dňa 10.9.2010, čím bol splatený tento úver pred lehotou splatnosti v plnej výške, t.j. vo výške 984 eur. Druhý úver poskytnutý dňa 10.9.2010 vo výške 800 eur, bol sčasti vo výške 328 eur použitý na úhradu prvého úveru a zvyšok prevzal žalobca v hotovosti. Je teda zrejmé, že v prípade prvého úveru (istina vo výške 500,- EUR) žalobca zaplatil žalovanému len 656,- EUR (t.j. preplatil istinu iba o 156,-EUR, a nie 484,- EUR). Čo sa týka druhého úveru, žalobca sa tu opiera o akési poštové poukážky, ktoré predložil na pojednávaní dňa 17.10.2012 a založil ich do súdneho spisu, avšak tieto neboli žalovanému súdom doručené, žalovaný žiadal, aby tak súd prvej inštancie učinil. Uvedené sa však nestalo a súd prvej inštancie sa nijako nevysporiadal s námietkou žalovaného, že mu nebol na oboznámenie doručený listinný dôkaz predložený žalobcom.

3.4 K určení neprijateľných podmienok žalovaný zdôraznil, že súd prvej inštancie na jednej strane určil ako neprijateľnú podmienku celé dojednanie uvedené v bode 4 VPPÚ, no meral iba na dojednanie o zmluvných pokutách a poplatku za upomienky. Bod 4 VPPÚ však obsahuje aj iné dojednanie ako napr. predčasné zosplatenie dlhu. Keďže súd prvej inštancie vo výroku rozsudku však určil aj tieto dojednania za neprijateľné, avšak v odôvodnení rozsudku k nim nič neuviedol, je odôvodnenie rozsudku jednak nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a navyš tu neexistuje žiaden dôvod neprijateľnosti týchto dojednaní, je právne posúdenie veci v tejto časti nesprávne. Súd prvej inštancie teda napadol výšku oboch zmluvných pokút pre ich neprimeranosť, neuviedol však či má ísť o neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka alebo o niektorú z ich demonštratívneho výpočtu v zmysle § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka. V prípade pokuty vo výške 15,- eur predstavuje paušálnu náhradu škody, pričom ak mandatár žalovaného musí navštíviť dlžníka žalovaného za účelom prijatia omeškanej splátky v hotovosti a zmluvná pokuta pokrýva všetky náklady žalovaného spojené s hotovostným výberom splátky, v zmysle čoho nemožno hodnotiť zmluvnú pokutu čo do výšky ako neprimeranú. V prípade pokuty vo výške 30,- eur, je predpokladom uplatnenia tejto zmluvnej pokuty, že dlžník je v omeškaní minimálne s úhradou štyroch splátok, a teda došlo k predčasnej splatnosti dlhu.

Žalovaný ďalej namietal, že súd prvej inštancie na jednej strane určil ako neprijateľnú podmienku celé dojednanie uvedené v bode 6 VPPÚ, no meral iba na dojednanie o zmluvnej pokute. Bod 6 VPPÚ však obsahuje aj iné dojednania ako napr. aplikácia zákonného úroku z omeškania pri omeškaní dlžníka, právo veriteľa na úhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a pod. Tieto dojednania neobsahujú žiadnu zmluvnú pokutu. Keďže súd prvej inštancie vo výroku rozsudku určil aj tieto dojednania za neprijateľné, avšak v odôvodnení rozsudku k nim nič neuviedol, je odôvodnenie rozsudku jednak nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a navyš tu neexistuje žiaden dôvod neprijateľnosti týchto dojednaní, je právne posúdenie veci v tejto časti nesprávne. Žalovaný je toho názoru, že nemožno hovoriť o tom, že k porušeniu povinnosti dôjde na začiatku zmluvného vzťahu (pretože k prvej možnej aplikácii pokuty môže dôjsť až po 4 mesiacoch pretože splátky sú mesačné) ani o tom, že môže ísť o uplatnenie zmluvnej pokuty pri drobných nedoplatkoch, pretože minimálna dlžná suma predstavuje štvornásobok mesačnej splátky.

K zmluvnej podmienke v bode 07 VPPÚ žalovaný uviedol, že súd prvej inštancie rozhodol iba o neprijateľnosti bodu 07 VPPU vo vzťahu k skoršej zmluve o úvere a vo vzťahu k neskoršej zmluve o úvere nerozhodol vôbec. Zdôraznil, že vo VPPÚ vo vzťahu k neskoršej zmluve o úvere sa takéto zmluvné dojednanie nenachádza, pričom žalobca žiadal určenie neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky vo vzťahu k oboz zmluvám. Nesprávnym je aj právny záver súdu prvej inštancie, že v danom prípade ide o neprijateľnú podmienku, pretože súd prvej inštancie poukazuje na rozpor zmluvného dojednania s ustanovením § 6 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. , ktorého prípadné porušenie nemôže predstavovať

neprijateľnú podmienku, ale rozpor s osobitným zákonom s následkom absolútnej neplatnosti nie podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, ale § 39 Občianskeho zákonníka.

Čo sa týka zmluvnej podmienky v bode 15 VPPU opätovne poukázal na to, že súd prvej inštancie o neprijateľnosti tejto podmienky vo vzťahu k skoršej zmluve o úvere a vo vzťahu k neskoršej zmluve o úvere nerozhodol vôbec, pritom žalobca žiadal v petite určenie neprijateľnosti danej zmluvnej podmienky vo vzťahu k oboj zmluvám. Vo vzťahu k neskoršej zmluve o úvere sa takéto zmluvné dojednanie nenachádza. Žalovaný uviedol, že určenie tejto podmienky ako neprijateľnú postráda akýkoľvek logický dôvod. Bol to totiž žalobca, ktorý sa ako prvý domáhal ochrany svojho práva na všeobecnom súde, čím privodil splnenie rozvázovacej podmienky rozhodcovskej doložky a práve tým preukázal, že táto doložka nesťažuje prístup spotrebiteľa k spravodlivosti a tým nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán spotrebiteľskej zmluvy. Ohľadnuc od toho, nemožno sa domáhať určenia neprijateľnosti dojednania, ktoré v dôsledku splnenia rozvázovacej podmienky neexistuje. Súd prvej inštancie opomenul v znení údajne neprijateľnej podmienky uviesť jej ďalšie znenie, podľa ktorého zmluvné strany sa dohodli, že pokiaľ ktorákoľvek zo zmluvných strán podá žalobu o rozhodnutie akéhokoľvek sporu, ktorý vznikne z tejto zmluvy o úvere, ručiteľského vyhlásenia, vrátane sporu o ich platnosť, výklad alebo zrušenie na všeobecnom súde, považuje sa táto skutočnosť za rozvázovaciú podmienku tejto rozhodcovskej doložky. Žalovaný sa navyše nedomáha voči žalobcovi svojich práv v rozhodcovskom konaní, čo je ďalším dôvodom, prečo niet dôvodu na určenie neprijateľnosti podmienky.

3.5 Žalovaný namietal posúdenie úverov ako bezúročných a bez poplatkov, pretože išlo o úvery na výkon zamestnania a predmetné zmluvy o úvere nie sú zmluvami o spotrebiteľskom úvere. Keďže neexistuje dôvod na to, že úvery sú bezúročné a bez poplatkov, je nesprávny právny záver súdu prvej inštancie o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného na úkor žalobcu. Žalovaný tiež zdôraznil, že žalobcovi žiadna ujma, zakladajúca nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, spôsobená nebola a ani ju alebo aspoň jej hrozbu nepreukázal. Ak napokon súd prvej inštancie uviedol, že žalobca plnil žalovanému bez právneho dôvodu, predsa priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorý vylučuje existenciu ujmy na strane žalobcu, keď žalobca má voči žalovanému majetkové právo, pohľadávku. Uviedol, že žalobca v tomto prípade nepreukázal, že by mu vznikla taká ujma, ktorá by zastávala nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ani vo výške 300,- eur. V tomto smere poukázal na niektoré rozhodnutia súdov dôvodiac, že pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Nakoniec žalovaný namietol aj výrok o náhrade trov konania, pretože žalobca na pojednávaní dňa 30.10.2017 uviedol, že trovy konania mu v súvislosti s týmto sporom nevznikli žiadne. Argumentoval tiež tým, že žalobca nebol v súdnom spore úspešný v plnom rozsahu, pretože nebol úspešný s nárokom na určenie bezodplatnosti zmlúv, nebol úspešný s priznaním primeraného finančného zadosťučinenia v rozsahu 76% a súd prvej inštancie nerozhodol o návrhu žalobcu na určenie neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok, pričom je zrejmé, že tu žalobca úspešným byť nemôže, pretože VPPÚ namietané dojednania jednoducho neobsahujú. Súd tu teda zjavne postupoval v rozpore s ustanovením § 255 CSP. Navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietne alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie.

4. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, ktorý navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu a podanému odvolaniu žalovaného nevyhovel. Žalobca bol toho názoru, že súd prvej inštancie správne posúdil celú vec. V tomto prípade bolo absolútne zrejmé, že zmluva o úvere je objektívne v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch, a že zákonná sankcia za takéto porušenie je bezúročnosť a bezpoplatkovosť tejto zmluvy. Túto skutočnosť nemôže a reálne ani nevie relevantne spochybníť ani samotný žalovaný - v rámci písomných podaní sa preto žalovaný snaží prostredníctvom svojich argumentov len rôznymi spôsobmi zľahčiť tieto porušenia zákona alebo vysvetliť, prečo vlastne k takému porušeniu prišlo alebo presvedčiť súd o tom, že aj napriek rozporu zmluvy so zákonom, je podľa jeho názoru potrebné tieto skutočnosti posudzovať inak. Žalovaný sa takto snaží jednoznačne účelovo a neprijateľne odvieť pozornosť súdu od zrejmých porušení právnej úpravy a od jednoznačnej zákonnej úpravy o dôsledku porušenia zákona - bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Žalovaný sa v rámci svojej argumentácie snaží presvedčiť súd o tom, že by mal vyložiť niektoré ustanovenia zmluvy alebo právnej úpravy priamo a výslovne v neprospech spotrebiteľa, teda aj v tomto prípade žalovaný navrhol súdu postupovať v rozpore s jednou zo základných zásad právnej úpravy, ktorou je výklad právnej úpravy vždy v maximálnej možnej miere v prospech spotrebiteľa.

5. Žalovaný podanou odvolacou replikou uviedol, že to bol žalobca, a nie žalovaný, kto sa rozhodol podať žalobu s predmetným petitom. Žalobca z procesného hľadiska so svojimi nárokmi nebol úspešný v plnom rozsahu, a preto žalovanému v oboch právnych veciach patrí náhrada trov konania v plnom rozsahu. Okrem toho súd prvej inštancie dodnes nerozhodol o návrhu žalobcu na určenie neprijateľnosti

rozhodcovskej doložky a dojednania o práve žalobcu na predčasné splatenie úveru vo vzťahu k neskoršej zo zmlúv o úvere, kde je zrejmé, že tu žalobca úspešným byť nemôže, pretože VPPÚ namietané dojednania jednoducho neobsahujú.

6. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je v napadnutej vyhovujúcej časti týkajúcej sa určenia neprijateľných podmienok, bezdôvodného obohatenia, finančného zadostučinenia, ako aj výroku o trovách konania vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

7. Odvolací súd rozhodujúc o odvolaní podanom žalovaným, preskúmal napadnutý rozsudok, konanie, ktoré mu predchádzalo, ako aj dôvody odvolania a skonštatoval, že odvolanie nie je dôvodné. Z obsahu odvolania vyplynulo, že odvolaním žalovaný napadol celý rozsudok, okrem zamietajúcich výrokov v časti určenia úverov za bezúročné a bez poplatkov a zamietnutia zvyšku nároku na zaplatenie finančného zadostučinenia.

8. Keďže odvolací súd dospel k tomu, že rozsudok súdu prvej inštancie je správny a dostatočne odôvodnený, nepovažuje vo svojom rozhodnutí za nutné v súlade s ustanovením § 387 ods. 2 CSP opakovať tie isté dôvody, ktoré sú obsiahnuté v prvoinštančnom rozhodnutí, vrátane citácie právnych predpisov vzťahujúcich sa na tento prípad. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť dôvodov, ktoré súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí uviedol.

9. Žalobca ako prvý odvolací dôvod namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho vnútornú rozpornosť s tým, že súd sa nevyssporiadal v rozhodnutí s ním predloženou súdnou judikatúrou. Odvolací súd uvádza, že pod porušením práva na spravodlivý proces je potrebné rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae, teda odmietnutia spravodlivosti (obdobne napr. uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/141/2017 z 30. 08. 2018). Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Odvolací súd po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie obsahuje skutkové zistenia, právne normy aplikované súdom prvej inštancie a právne posúdenie, pre ktoré nemožno konštatovať jeho arbitrárnosť alebo nepreskúmateľnosť rozsudku, prípadne vadu konania majúcu za následok odňatie práva na spravodlivý proces. Odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie nie je povinný v odôvodnení rozhodnutia rozoberať stranami predložené rozhodnutia súdov, obzvlášť keď nejde o rozhodnutia Najvyššieho súdu SR alebo Ústavného súdu SR, ale o rozhodnutia krajských súdov zohľadňujúc aj skutočnosť, že judikatúra súdov sa časom vyvíja a mení, a preto rozhodnutie súdu napr. z roku 2013 už nemusí zohľadňovať aktuálnu judikatúru v danej právnej otázke.

10. Zásadným odvolacím dôvodom žalovaného bol nesúhlas s právnym názorom súdu prvej inštancie v tom, že žalobca je spotrebiteľom a predmetné zmluvy o úvere posúdil ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Odvolací súd v tomto smere uvádza, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil posudzovaný právny vzťah medzi stranami sporu ako vzťah spotrebiteľský a podrobne ho odôvodnil v bode 54 svojho rozhodnutia. Nie je možné súhlasiť s tvrdením žalovaného, že súd prvej inštancie vychádzal iba z výpovede žalobcu, ktorý uvádzal, že finančné prostriedky si bral na splácanie iného úveru. Súd prvej inštancie vychádzal zo všetkých zistených skutočností danej veci, keď bolo preukázané, že žalobca nebol podnikateľským subjektom, bol riadne zamestnaný ako zamestnanec, zmluvu uzatváral ako fyzická osoba, preto medzi zmluvnými stranami nemohol vzniknúť obchodnoprávny vzťah. Na

uvedenom nič nementí ani skutočnosť, že v prípade druhej zmluvy žalovaný podpísal potvrdenie, že poskytnuté finančné prostriedky mu majú slúžiť na nákup výpočtovej techniky, pretože tento dôvod použitia finančných prostriedkov nemôže spochybniť fakt, že ide o úverové zmluvy uzatvorené zo strany veriteľa (žalovaného) so spotrebiteľom. V neposlednom rade odvolací súd uvádza, že aj z jeho rozsiahlej rozhodovacej činnosti mu je známe, že vo všetkých veciach týkajúcich sa úverových zmlúv uzatvorených s veriteľom POHOTOVOST' s.r.o. bolo vyznačené poskytnutie finančných prostriedkov na výkon povolania alebo zamestnania, napriek tomu, že išlo o fyzickú osobu - spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov považoval námietku žalovaného o nesprávnom právnom posúdení daného vzťahu súdom prvej inštancie za neopodstatnenú. V nadväznosti na uvedené je potom nedôvodná aj námietka žalovaného týkajúca sa posúdenia úverov ako bezúročných a bez poplatkov, pretože túto námietku vzťahoval žalovaný na tú skutočnosť, že ide o úvery na výkon zamestnania a predmetné zmluvy o úvere nie sú zmluvami o spotrebiteľskom úvere.

11. Žalovaný sa nestotožnil ani s prisúdenou výškou bezdôvodného obohatenia. Odvolací súd však ani túto jeho námietku nepovažuje za dôvodnú. Nie je správne tvrdenie žalovaného, že žalobca na úver zo dňa 14.12.2009 (vo výške 500 eur) zaplatil žalovanému len 656 eur, teda preplatil istinu iba o 156 eur a nie 484 eur. Žalovaný sám uvádza, že prvý úver bol doplatený z úveru zo dňa 10.9.2010, čím bol splatený tento úver pred lehotou splatnosti v plnej výške, t.j. vo výške 984 eur. Z dokazovania ďalej vyplynulo, že druhý úver poskytnutý dňa 10.9.2010 vo výške 800 eur uhradil žalovaný ôsmymi mesačnými splátkami po 131 eur, t.j. v celkovej výške 1048 eur. Tieto úhrady žalobca preukázal predložením poštových poukážok na pojednávaní dňa 17.10.2012, na ktorom sa zúčastnil aj právny zástupca žalovaného, preto námietka žalovaného, že sa nemohol oboznámiť s poštovými poukážkami predloženými žalobcom (v spise na čl. 135), nie je dôvodná. Zároveň odvolací súd poukazuje na vyjadrenie samotného žalovaného zo dňa 20.12.2012 na výzvu súdu (čl. 166-167), v ktorom potvrdil, že žalobca uhradil zo Zmluvy o úvere zo dňa 14.12.2009 sumu 984 eur a zo Zmluvy o úvere zo dňa 10.9.2010 uhradil sumu 1048 eur. Celkovo potom žalobca na oboch úveroch preplatil sumu 732 eur. Z uvedeného vyplýva, že aj táto odvolacia námietka žalovaného smerujúca voči výške prisúdeného bezdôvodného obohatenia je účelová.

12. Žalovaný odvolaním napadol aj určenie jednotlivých zmluvných podmienok za neprijateľné, pričom v odvolaní namietal uvedené posúdenie samostatne vo vzťahu k zmluvnej podmienke uvedenej pod bodom 4, 6, 7 a 15. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný v priebehu konania neuplatnil také prostriedky procesnej obrany vo vzťahu k určeniu neprijateľných zmluvných podmienok, aké boli použité v podanom odvolaní. V priebehu prvoinštančného konania jeho námietky spočívali iba v tom, že prípadne neprípustné vysoké sankcie, paušálne náhrady nákladov, prípadne neprípustné dojednanie o predčasnom splatení úveru nemajú vplyv na celkovú platnosť zmluvy o úvere. K bodu 15 iba uviedol, že prípadná nekalá rozhodcovská doložka je samostatným zmluvným dojednaním a nemá vplyv na celkovú platnosť zmluvy o úvere. Odvolací súd je preto toho názoru, že žalovaným uplatnené námietky v odvolaní týkajúce sa určenia jednotlivých zmluvných podmienok za neprijateľné je nutné považovať za tzv. novoty v odvolacom konaní. Žalovaný až v odvolaní uvádzal úplne nové tvrdenia, ktoré neboli uplatnené v prvoinštančnom konaní. V zmysle ust. § 366 CSP, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Ak odvolateľ v odvolaní vymedzí odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), e) až h), právo na uvedenie prípadných novôt bude podmienené nezavinením doterajšieho nepoužitia týchto skutočností a dôkazov. Je teda úlohou odvolateľa v odvolaní dokázať, že nové prostriedky procesného útoku a nové prostriedky procesnej obrany, ktoré uvádzajú „až teraz“, nemohli v doterajšom priebehu konania použiť bez svojej viny. Ak tento predpoklad úspešne nespĺnia, na novoty nebude môcť odvolací súd prihliadnuť. Na diskvalifikáciu novoty postačí aj opomenutie jej skoršieho uvedenia zavinením z nedbalosti. Úplne jednoznačne sa toto obmedzenie týka dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. g). V danom prípade žalovaný v odvolaní uviedol úplne nové tvrdenia týkajúce sa toho, prečo predmetné zmluvné podmienky nemôžu byť neprijateľné. Ide teda o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, podľa ktorého zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Ako už bolo uvedené vyššie, tento odvolací dôvod treba vnímať v spojitosti s ust. § 366 písm. d), z ktorého vyplýva, že novoty v odvolacom konaní môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy, ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez svojej viny. Z vyššie uvedeného je však absolútne zrejmé, že žalovaný mohol tento prostriedok procesnej obrany bez akýchkoľvek pochybností použiť pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd vzhľadom k tomu, že išlo o novotu v odvolacom konaní, na tento

odvolací dôvod neprihliadal. V súvislosti s námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie rozhodol iba o neprijateľnosti bodu 07 a bodu 15 VPPU vo vzťahu k skoršej zmluve o úvere a vo vzťahu k neskoršej zmluve o úvere nerozhodol vôbec, i keď to žalobca v petite požadoval, odvolací súd uvádza, že tento nedostatok je iba formálny, pretože súd prvej inštancie sa zaoberal iba zmluvnými podmienkami, ktoré sa skutočne nachádzali vo Všeobecných podmienkach poskytnutého úveru. Keďže sa bod 07 a bod 15 VPPU v úverovej zmluve zo dňa 10.9.2010 nenachádzali je zrejmé, že súd prvej inštancie nemal o čom rozhodovať, i keď správnym procesným postupom súdu malo byť vyzvanie žalobcu na odstránenie uvedenej vady žaloby.

13. Súd prvej inštancie žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi aj finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur a vo zvyšku nároku na finančné zadosťučinenie (žalobca požadoval sumu 1256 eur) žalobu zamietol. Žalovaný namietal, že žalobcovi žiadna ujma, zakladajúca nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, spôsobená nebola a ani ju alebo aspoň jej hrozbu nepreukázal. Odvolací súd sa ani v tejto odvolacej námietke so žalovaným nezhodol, pretože podľa ust. § 3 ods.5 zák. 250/2007 Z.z. osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Súd prvej inštancie v rozhodnutí správne konštatoval, že v konaní bolo preukázané, že pri poskytnutí úveru zo dňa 14.12.2009 a dňa 10.09.2010 žalovaný porušil povinnosti vyplývajúce mu z Občianskeho zákonníka i zákona o spotrebiteľských úveroch, a to opakovane a vedome, s cieľom získať na úkor spotrebiteľa neprimeraný zisk, ktorá skutočnosť nepochybne je spôsobilá privodiť spotrebiteľovi ujmu a ktorá by mu zaplacením poplatkov za poskytnuté úvery vo výške takmer 100% skutočne aj vznikla. Argumentácia žalovaného, že keď súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, tak toto plnenie vylučuje existenciu ujmy na strane žalobcu, nie je dôvodná. Práve naopak, skutočnosť, že žalobcovi bolo priznané bezdôvodné obohatenie z dôvodu, že predmetné úvery sú bezúročné a bez poplatkov jednoznačne predpokladá stav, že zo strany žalovaného (veriteľa) došlo k porušeniu povinností vyplývajúcich zo zákona o spotrebiteľských úveroch. Ako už bolo uvedené vyššie, súd prvej inštancie správne posúdil predmetné úvery ako bezúročné a bez poplatkov. Žalobca splnil podmienku, ktoré ustanovuje § 3 ods.5 zák. 250/2007 Z.z., pretože na súde úspešne uplatnil, že žalovaný porušil práva či povinnosti stanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi. Na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje, ak konštatované porušenie práva alebo povinnosti je spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Z dokazovania pritom vyplynulo, že žalobca bol v nepriaznivej finančnej situácii a poskytnutými úvermi sa snažil splatiť ďalší úver. Z vyššie uvedených dôvodov neobstojí ani námietka žalovaného, že z rozsudku súdu prvej inštancie nevyplývajú žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie sumy 300 eur titulom finančného zadosťučinenia. Práve naopak, súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku podrobne vysvetlil dôvody, pre ktoré vznikol žalobcovi nárok na priznanie finančného zadosťučinenia v sume 300 eur poukazujúc aj na výšku vzniknutého bezdôvodného obohatenia 732 eur. Odvolací súd dodáva, že súdom priznaná suma primeraného zadosťučinenia predstavuje pre žalobcu určitú satisfakciu a znamená aj dostatočný sankčný charakter voči žalovanému, pričom by ho mala odradiť od nekalého konania voči ďalším spotrebiteľom.

14. V neposlednom rade žalovaný nesúhlasil ani s výrokom o trovách konania, dôvodiac, že žalobca nebol v súdnom spore úspešný v plnom rozsahu, pretože nebol úspešný s nárokom na určenie bezodplatnosti zmlúv a nebol úspešný ani v rozsahu požadovaného finančného zadosťučinenia. Odvolací súd sa aj v tomto smere plne stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie, ktorý správne uviedol, že nepovažoval za neúspech zamietnutie žaloby o určenie, že zmluvy o úvere sú bezúročné a bez poplatkov, nakoľko touto otázkou sa zaoberal prejudiciálne a vyhodnotil ju kladne. Rovnako nepovažoval za neúspech zamietnutie žaloby v časti priznania finančného zadosťučinenia nad rámec priznanej sumy, pretože výška priznaného finančného zadosťučinenia závisela od voľnej úvahy súdu. V prípade, že si žalobca neuplatní žiaden nárok na náhradu trov konania, táto skutočnosť sa následne odzrkadlí v uznesení o výške náhrady trov konania, ktoré vydá súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

15. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za neopodstatnené, a preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch ktorými určil, že zmluvné podmienky v bode 4, 6, 7 a 15 VPPÚ sú neprijateľné, vo výroku o povinnosti žalovaného vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, vo vyhovujúcom výroku o povinnosti zaplatiť finančné zadosťučinenie, ako aj výroku o trovách ako vecne správne podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, ktorý by mal nárok na náhradu trov odvolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP). Keďže mu v tomto štádiu konania žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol (§ 396 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP), že žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

16. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).